

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 36.

V četrtek 7. kimovca 1854.

Tečaj VII.

Grešnik do Marije Device.

Koljkokrat že, o Mati moja mila!
 Sim u duhu zbranim Te častil!
 Sim Te prosil: „Naj bo serce moje,
 Naj bo, naj bo saj že enkrat Tvoje!“
 Sim zdihával, de b' za me prosila,
 De bi vender pogubljen ne bil.

Oh, kako se je serce topilo.
 Ko sim v duhu tam pri Tebi bil,
 Sim po otročje molil: „Mati moja!
 Bodi, bodi res Ti Mati moja!“
 V koljko srečo mi je takrat bilo,
 Ko sim Tebe še tako častil!

Blagor, blagor meni! uro tisto.
 Ko sim k Tebi serčno zdihoval,
 Sim potožil vse nadloge svoje.
 Sim položil jih v naročje Tvoje,
 Sim ponižno, dušo — serc ne čisto,
 Vender Tebi priporočeval.

Oh, al' to veselje! kjé je? kjé je?
 Išem, išem ga, pa ni ga več.
 Grenka žalost le me zdaj navdaja,
 Duša moja tužna križem tava,
 Kri po žilah dolgočasno lije.
 Serce mi prebada ojster meč. —

O Marija, Mati ljubeznjiva!
 Oh, grešil sim — grozno sim grešil! —
 Kam pa hočem zdaj se obrniti?
 Kjé? koga pomoči čem prositi?
 Še se k Teb' ozrem, o Mati mila!
 Saj sim nekđaj dete Tvoje bil.

Prosim, lepo prosim, Mati mila!
 „Pelji mene k Jezusu nazaj!
 Prosi za-me revše zadolženo,
 De mi Jezus gnado vso zgubljeno,
 Ktero Ti si našla, Mati mila!
 Prosi, de mi vso spet da nazaj.“

Prosim, lepo prosim, Mati moja!
 Slisi, oh usliši me še zdaj!
 „Naj pod Tvojim plajšam jest prebivam,
 Gnado stanovitnosti vživam,
 De bo vedno čista duša moja,
 De s Teboj vesel bom vekomaj!“

Janez.

Pobožni posel

*gospodarju šegen Božji v hišo pernese, kakor sr.
 pismo uči, in posebno k lepi odreji otrok veliko
 pripomore, kar tudi naslednja pripovedba poterdí.*

„Ko sim bil še otrok, pripoveduje neki duho-
 ven, smo imeli domá pobožno deklo Marijo, ki sim
 jo od vsih nar raji imel in k vsim delam spremljal.
 Če je na vert po sočivje šla, me je na samokolnico
 djala in tje peljala, kjer mi je pripovedovala, de
 ljubi Bog iz ljubezni do nas ljudi vsim lepim eve-

ticam po vertu rast daje, de moramo zato Bogu hval-
 ležni biti in toraj pred jedjo in po jedi lepo moliti.
 — Če sim se na travo ulegel, kviško gledal in
 prašal, kaj de je vender nad solncam, mi je le-
 poto nebes z vso zgovornostjo popisovala. Zdaj mi
 pripoveduje od nestevilnih ljubih angelov per se-
 dezu Božjim, ki tudi nas ljudi varvajo in po smerti
 v nebesa popeljajo, zdaj mi nebeško veselje, ki ga
 bomo per ljubim Bogu imeli, z veseljem tukaj na
 svetu primerja. To podučevanje mi je tako v serce
 seglo, de sim na vprašanje, ali bi rad umerl, ako
 bi vedil, de bi mi sv. Peter nebeške vrata odperl,
 s serčnim veseljem odgovoril, de rad. Enkrat jo
 vprašam, kateri ljudje bi utegnili nar gotovši v ne-
 besa priti, in odgovori mi, de imajo duhovni nar
 lepši priliko, nebeško veselje doseči. Taday sim
 sklenil duhoven biti in temu sklepu sim tudi zvest bil.
 Dalje pravi, de imajo nar gotovši upanje, v nebesa
 priti, učniki in kmetje, kateri se morajo vedno to-
 likanj truditi. Prav rad sim jo poslušal in posebno
 zavoljo tega, ker je z nar večí poterpežljivostjo vse
 moje vprašanja poslušala in mi z veseljem odgo-
 varjala; mati pa, ki so vsaki dan 20 ljudi v hiši
 oskerbovali, se z menoj niso mogli veliko pečati.
 Samo zvečer, ko so me spat spravljali, so me mo-
 liti učili, in srečniga sim se štel, če so bili veseli,
 ko sim jim pripovedoval, kar sim bil čez dan od
 dobre Marije zvedil. — Očeta nisim rad popraševal,
 ker sim se jih preveč bal, akoravno me niso
 nikdar kregali in strahovali. V časih so se pa tudi
 oče z menoj pečali in mi ukazali moliti. Ako sim
 se jim dobro odrezal, so mi obljubili, de mi bodo
 iz mesta kaj lepiga prinesli. To me je veselilo, za-
 kaj vselej so bili mož beseda; in le taday sim se
 prederznil svoje želje razodeti, kadar so mi rekli
 povedati, kaj de bi nar raji imel. Kadar mi je
 kréde zmanjkalo, sim vselej prosil, mi je velik kos
 prinesli. Tě prošnje niso radi uslišali, ker sim vse
 vrata in okna z njo počačkal, in vender sim krede
 nar bolj potreboval v nedeljski šoli, ki jo je dobra
 Marija z menoj imela. Ker sim bil slaboten, nisim
 mogel pred devetim letam svoje starosti ne v cer-
 kev ne v šolo hoditi. Kadar je mogla Marija v ne-
 deljo zjutraj med veliko mašo domá varovati, je
 bila v naši kuhinji nedeljska šola. Bila sva sama
 domá, zakaj Marija je vsim drugim deklamirala
 prvotila v cerkev iti. Narpred sva se v varnost in mir
 spravila: Marija gre po velikiga priklenjeniga psa
 in ga v očetovo spavnico pripelje, kjer so bili de-
 narji hranjeni; jaz pa lovskiga psa k hišnim vra-
 tam priklenem. Potem se usedeva k dolgi, veliki,
 pobrisani kuhinjski mizi in se pričneva učiti. Nar
 prvo sim pa mogel vse moliti, kar sim znal, od

očenaša do 6 resnic; potem se le se je podučevanje začelo, priprosto in nenavadno, ker sim jaz popraševal in učenici kredo v roke djal. Zdaj mi mora altar narisati, zdaj prižnico, zdaj orgle itd., ker mi je bilo vse to neznano. Vse je prav dobro narisala, in lahko sim imenoval posamezne reči, ko je bila miza popisana. Spomin tega veselja mi je nar ljubši v mojim žitljenju! Nikoli mi ni to podučevanje predolgo terpelo; moja učenica ga je pa vender vselej nekoliko časa prav slovesno prenehala. Ko se ji je namreč čas dozdeval, je šla na dvoriše poslušat, če je povzdigovanju pozvanjalo, kakor je bila v naši soseski navada. Ko zvonenje zasliši, k meni priteče, mi to naznanit. Oba poklekneva in Jezusa s serčno pobožnostjo moliva. Nato je pa nisim smel precej za daljno podučevanje naganjati, ker je bila nekaj časa v molitev zamaknjena. Če sim pa hotel vediti, kaj zdaj mašnik pri altarju delajo in kako se verni v cerkvi pri sv. maši obnašajo, je to vprašanje ni motilo, ampak njeno pobožnost pomnožilo. Tako je bila ta nedeljska šola za me silno mikavna in podučivna. Ko sim pozneje prvič v cerkev prišel, sim v nji vse tako našel, kakor sim si bil mislil, in zamogel sim z resnično pobožnostjo v nji biti.

Prigodilo se je pa, de so oče starjiga brata v mesto v šolo dali. To mi pa ni bilo vse, zakaj mislil sim, de zdaj oče mene ne bodo hotli v šolo poslati, in de toraj tudi duhoven ne bom mogel biti. Komu drugimu bi bil to skerb razodel kakor dobri Marii, ki je v vsih rečeh modro svetovala? Ona mi je rekla, de to nič ne dé, ker imajo oče dovolj denarja, ko bi tudi hotli vsi štirje v šolo hoditi. To me je upokojilo; in stareji brat se tudi ni dolgo učil. Komaj je bil ene dni v mestu, kar neki večer v pertneni obleki domu pride in pravi, de noče v mestu biti. Oče pa hitro hlapcu ukazajo ga v mesto nazaj peljati. Zavoljo tega pa ni bil nič raji v mestu. Ko ene dni pozneje južnamo, se stareji brat že zopet prikaže, pri vratih joka in pravi, de hoče raji umreti kakor v mestu živeti! Dekle in sestre strahu stečejo, močnemu zidarju še zlica iz roke pade iz strahu pred razkačenim očetam, ki so s stola skočili in ki so jih mati le težko uderžali. Nihče bi ne bil mislil, de bodo oče odjenjali! V tem, ko oče v tihi jezici po jokajočim sinu gledajo, mi zvesta Marija, ki je sama na mestu ostala in pri meni sedela, na ušesa pravi, de naj bi rekel, de bom pozneje jaz rad v mestu ostal in se učil. To sim tudi prav serčno rad storil, in tako se je vse srečno izšlo. Oče so me modrejiga od Gerarda imenovali in so bili precej upokojeni. Brata, ki se je nar hujiga bal, za roko primejo, k mizi peljejo in mu dovolijo doma ostati, le vediti mora, de bo zdaj treba delati, kar je tudi vse poterdil. Ko sim bil pozneje z Marijo zopet sam, me je opomnila, de je ljubi Bog tako naredil, de se je brat iz mesta vernil, in de sim jaz, ne pa brat, v duhovski stan poklican, de moram pa pridno moliti in že zdaj prav pobožno živeti. — Tako je vedila pobožniga duha v meni buditi in veselje do duhovskega stanu oživljati; ni čuda, de sim jo kakor mater ljubil. Zalosten sim bil toraj slišati, de bo našo hišo zapustila in se daleč od tod omožila. Vse sim poskušal, de bi se ostala; zdaj očeta prosim, ji odhod prepovedati, zdaj mater naganjam, očeta prigovarjati, de bi Marii privolili, z možem vred pri nas prebivati. Mati tudi res to prošnjo očetu naznanijo, ko z delavci s polja domu pridejo. Silno sim se čudil, ko se je temu vse smejala. Ko

sim bil sam z njo, sim jo na vso moč pregovarjal in poslednjič nekaj poskusil, kar bi utegnilo po mojih mislih gotovo pomagati. Pri nas je takrat merec prebival in ledine za razdelitev meril. Dal mi je zlato iglo, ki je na butičici lepiga jelena z velikimi rogovilami imela. Ta dar je bil meni otroku tako drag, de bi ga za noben denar ne bil dal. Oče so mi večkrat svetel tolar zanjo ponujali, pa zastonj; potlej mi reko, de naj si konja zberem, jaz pa pravim, de mi je igla ljubši kakor šesferi konji. In vender sim hotel ta zaklad Marii dati, de bi le še pri nas ostala. Ko me neko nedeljo s podučevanjem zopet razveseluje, serčno za velik nož primem, lepo butičico res s pers odrežem in ji jo ponudim, ako še pri nas ostane. To ji je tolikanj v serce seglo, de se solz ni mogla zderžati, kakor se še prav dobro spomnim. In vender nisim dosegel, kar sim želel. Ona je našo hišo zapustila in mene so tudi kmali v mesto poslali, kjer sim v učenikovi hiši prebival.

Te dobre duše nisim odslej nikdar več vidil, spominjam se je pa še vedno s hvaležnim sercam. Kakor sim pozvedil, ji je ljubi Bog veliko srečo dal in zdaj veselo in srečno v visoki starosti živi. Tako moj prijatelj.

To je resnična prigodba. Tako zamore zvest posel natihama gospodarjeve otroke s pobožnim duham navdajati in dobrote skazovati, ki se nikdar ceniti ne dajo. Tako zamore dobra dekla in dober hlapec z lepim zgledom za otroke Božjiga blagoslova za vse prihodnje življenje nase priklicati. Tako ima ljubi Jezus tudi natihama svoje učenike in služabnike, ki delajo njemu v čast in v razširjenje njegoviga kraljestva. Tako da ljubi Zveličar nedolžnim otrokam varhov ne samo angelov, ampak tudi pobožnih ljudi.

Božje usmiljenje.

Pri vratih neke cerkve v Parizu je več let sem vsaki dan star berač sedel. Imenovali so ga „stariga Jakopa“. Ves žalosten skoraj nikdar ni spregovoril; le s pokimanjem se je zahvalil, ako mu je kdo kaj podaril. Pozlačen križec se mu je na persih zasvetil, ako so se mu cape nekoliko na stran razgernile. Pavlin, mlad duhoven, je v tisti cerkvi maševal in vselej ubogimu Jakopu kaj maliga vbogajme dal. Sin bogatih in plemenitih staršev se je v duhovskim stanu vsiga Boga vdal in s svojim premoženjem uboge in nesrečne razveseloval. Stari Jakop je veliko ljubezen do njega imel, akoravno ga ni bolj natanko poznal. Prigodi se pa, de stariga Jakopa že več časa ni bilo viditi pri cerkvenih vratih. Dobrotljivi mašnik, ves v skerbi za uboziga starčika, poprašuje, kje de prebiva, in se neki dan po sv. maši k njemu napoti. Na izbinc duri poterka in slab glas zasliši; odpre in vidi Jakopa — bolniga v postelji. „Oh! ali ste vi duhovni oče!“ zakliče, ko dobriga gospoda spozna. „Pač ste dobri, de k takimu revežu pridete, kakoršen sim jaz. Tega nisim vredn.“ „Kaj praviš, Jakop!“ odgovori Pavlin, „ali ne veš, de je duhoven nesrečnim prijatelj? Sicer sva pa tudi še stara znanca“, prijazno pristavi. „Oh, gospod! ko bi vedili . . . ko bi me poznali . . . gotovo bi tako z menoj ne govorili! . . . Nikar tako prijazno z menoj ne govorite, z menoj nesrečnim . . . od Boga in ljudi prekletim . . .“ „Od Boga preklet? kaj govoriš? Oh, ubogi Jakop! nikar vender kaj taciga ne go-

vori; če si kaj hudiga storil, skesaj in spovej se; saj je Bog sama dobrota; skesanimu vse odpusti.“ „O ne! meni, — meni ne bo odpustil!“ „Kako de ne? Ali se morebiti ne kesaj?“ „Ali se kesam! ali se kesam!“ Jakob glasno kliče se vzdigovaje in zmoteno ozéraje, „ali se kesam! — O, kesam se kesam — trideset let se kesam . . . in vender sim zaveržen . . .“ Duhovni oče ga tolažijo in tolažijo, pa vse zastoj. Strašna skrivnost tiči v globočini njegoviga serca, in obupnost nesrečnemu ne pusti hudodelstva razodeti. Poslednjič pa vender krotko prigovarjanje duhovno uboziga Jakopa premaga, ter pojemaje takole pripoveduje: „O kervavi prekucii pretekliga stoletja mi je bilo v gradu bogatiga gospoda varstvo zročeno. Gospoda mi je bila neizrečeno dobra . . . grof, grafinja, obé hčeri in sin . . . Vse dobro sim od njih prejel: službo, odrejo in vesele dni, ki sim jih pri njih imel . . . Ko pa strahovita vlada nastopi . . . tadaj sim jih — izdal! Skriti so bili, vedil sim, kje? . . . Naznanil sim jih, de bi se njih bogastva polaknil, ki je bilo naznanivcu obljubljeno . . . In — bili so v smert obsojeni, vsi, sam mali Pavlin ne, ker je bil še premlad.“ Pri teh besedah Pavlin nehote zavpije, in merzel pot mu s čela teče. „Oh, gospod!“ stari berač dalje pripoveduje, ker ne vidi, de je Pavlin ves prepaden, „oh groza! poslušal sim njih smertno obsodbo, gledal sim, kako so évetera na voz vergli, oh gospod! gledal sim, kako je morivna sekira njih glave sekala! Oh mene pošast! In odslej nimam miru. Jokam se in molim za nje. Vsaki dan jih imam pred očmi. Lejte, tu le so, pod tem platnam . . .“ Reče in trepetaje pokaže zagrinjalo, ki je nekoliko zidu pokrivalo. „Tale križ, ki ga pri moji postelji vidite, je bil mojiga milostiviga gospoda . . . Tale zlati križec, ki ga imam pri sebi, je nekđaj milostiva gospa vedno nosila . . . O moj Bog! kolika hudobija! kolika groza! kolika žalost! Oh, duhovni oče! usmilite se me! nikar me ne zaverzite! molite za mene, nar večiga hudodelnika in nar nesrečnišiga človeka!“ Pavlin je pri bolniku bled kakor smert, skoraj pol ure klečal. Potem mirno vstane, se pokriža, zagrinjalo odgerne in dve podobi zagleda . . . Jakob zakriči pri njenim pogledu in se na posteljo nazaj verže. Pavlin se joka. S trepetajočim glasom reče: „Jakop! odpusenje pri Bogu ti bom prinesel; spovedal te bom.“ Pri teh besedah se k postelji usede, in stari Jakop se spoveduje. Po spovedi Pavlin umirajočimu reče: „Jakop! ljubi Bog ti je odpustil; ali to še ni vse; tudi jaz ti odpustim iz ljubezni do njega. Ki si jih v smert dal, so bili — moj oče, moja mati in moji sestri!“ Jakopu se lasje šetinijo, usta odpre, nerazumljive besede pojeclja — ter se zgrudi na posteljo. Pavlin bližeje pristopi. Jakob je — mertev!

Drobtinice v Zgodnjo Danico Ljubljansko.

(Iz Štajarskiga.)

(Konec.)

5. Zapeljivi preroki na smertni postelji slabo shajajo. Živel je v naši srenji mlad, ošaben kmet, bahač, ki je bil 1848. leta cel pridigar, pa ne — pokore, ampak prekucijske svobode. Po vaseh in logih, clo per cerkvi je prevzetni kmetavs kviško stopal in lahkovernim ljudem nove postave razlagal, po katere je sam k svitlimu cesarju, s katerim je v neki kerčmi bratovšino pil, na Dunaj šel, in pre-

cej denarja, ki so mu ga brezumni sosedje podarili, zapravit. Se vé, de je kvasil, kar je kmetam dopadlo, čez deželsko gosposko, čez duhovne — clo čez sv. vero; nar več pa: Vse je proč! vse je proč!

V veri, življenju in smerti je pa bil drugi Voltér, samo de ni znal pisariti, in je imel od tega več slame v glavi; priča tega njegova zadnja bolezen: Leta 1851 je na pljučnici bolehati jel in je dve leti bolehoval, dokler ga bolezen na smertno posteljo ne telebi; ali zdaj ne de bi zaupljivo se k Bogu obrnil, še le v obupanju vpije, de je bilo mene strah: Oh le v pekel nikar! Oh le v pekel nikar!

Čudno je, v življenju ni v pekel verval, o smerti se ga je pa ves obupen, ves prestrašen bal!

6. Kazen kletvarja. Pokopali smo v kratkim človeka v strašni zgled, kako Bog kletvarje že na tem svetu kaznuje, oh kaj še le v večnosti bo!

Živel je rajni, slabo izrejen, že od svojih mladih dni zlo nerodno; posebno je imel navado vsako drugo besedo dobro privezati — s kletevjo, rotenjem, hudičevanjem itd.

Ni je bilo tako pobožne duše, ne tako svete reči, de bi je on s svojim dolgim, gerdim jezikom oskrnil ne bil; ali kaj se zgodi? Pred tremi leti se mu samo od sebe spredej pod jezikom gobe napravijo, čezdalej veči rastejo, tako de že celjustnic ne more stisniti, začne mu v požeravniku gnjiti in skoz pregnjito rano smerdljiv gnoj teči. Drugiga že ni mogel vživati, kakor kapljice juhe po slannati biliki; pa še ta mu je skoz odperto rano iztekla. Smrad iz njegovih ust je bil pa tolik, de ni bilo moč poleg njega biti, on sam ga ni več prenašati mogel; in od glada in od smrada je, na drugim truplu éverstev in zdrav, v svojih nar boljših letih objokan in skesan umerl.

Te strašne bolečine, kakoršnih psu ne želim, so ljudje za Božjo kazen spoznali; in marsikateri je terdno sklenil, se kletve ogibati.

Pomisli, o človek! od vsake prazne besede boš mogel pred sodnim stolom Jezusa Kristusa odgovor dati, kaj še le od kletve, rotenja, zasme-hovanja svetih reči bo? J. V.

Koliko je „Bog lonaj“ vreden?

Živel je v Belimgradu dobrotljiv, usmiljen grajsak, pri katerim so sirote, reveži, vsi ubogi potrebne pomoči dobivali. Neki dan pride k njemu vojsak, v vojski ranjen, s prestreljenimi nogami po bergljah, kliče, prosi darú s pristavkam: „Bog vam lonaj, ako ga boste dali, in meni hromimu revežu pomagali.“ Velik, lep, dober dar prileti v naročje kruljeviga reveža iz grajskiga okna; in iz ust hvalezniga vojšaka zadoni nazaj skoz okno: „Sto in sto tavžentkrat Bog lonaj za toliki nepričakovani dar!“ — Grajsak tolike hvaleznosti ginjen hiti iz gradu in objame hromiga vojšaka, rekoč: „Bodi mi dalje moj dragi brat, pojdi z menoj v grad, od moje mize boš pil in jedel, ne boš se po bergljah od hiše do hiše plazil in pomikal kruha prosit.“ Tako je bil siromak dobro preskerbljen. Sin pa ni bil tako usmiljen kakor oče, torej siromaka večkrat pisano gleda, ter misli: Čemu ta berač tukaj zapstoj dobro je in pije? toraj ga, ko se nekđaj oče na daljno popotvanje poda, poslovi, iz grada na cesto pahne, de mora zopet beračiti.

Ko oče domu pride in zvé, kaj de je sin sto-

ril, ga k sebi pokliče, posvari ino pokrega, ter mu zažuga rekoč: Ne bo tvoja grajsina, ne bodeš meni za sina, dokler ne zveš, koliko je Bog lonaj vreden.

Sin se vzdigne in popotuje, prehodi mesta in gradi, terge in vasi, povsod popraševaje: Koliko je Bog lonaj vreden? Ali vsak je tega neveden.

Se poda v farovže in samostane, in poprašuje duhovnike in menihe: Koliko je Bog lonaj vreden? Pa kakor menih, tako tudi duhovnik je tega neveden. —

Gre v visoke šole in vseučiliša, poprašuje učene možé, in zbrisane glavé: Koliko je Bog lonaj vreden? Ali nihče mu povedati ne vé. Že obupuje in žaluje, ker ne more zvediti, koliko je Bog lonaj vreden; kar čuje od nekiga pušavnika v daljnih krajih, kateri je tako sveto živel, de mu je angel Božji vsaki dan potrebniga živeža donasal; gre ga iskat, misleč: Tam bom gotovo zvedil, koliko je Bog lonaj vreden. Pridši do njega, se poniža in prosi rekoč: Povej mi, sveti mož Božji! koliko je Bog lonaj vreden? Ne vem, odgovori pušavnik, pa nekoliko poterpi; sej kmalo pride angel z nebes k meni z vsakdanjim živežem; njega bom poprašal v leti reči. Angel stopi iz visocih nebes; urno ga pušavnik vpraša: Povej, ljubi moj angel, koliko je Bog lonaj vreden? Tega tudi jest ne vem, odgovori; pa pojdem nazaj v nebesa, hočem za to reč poprašati Očeta nebeškiga, in juter vama prinesem odgovor resničn. Drugi dan z veseljem pride angel Božji rekoč: Bog Oče pravi: „En sam Bog lonaj je več vreden, kakor stolp iz čistiga zlata tako dolg in visok, de od zemlje do neba seže, in nazaj od neba do zemlje“. Tedaj hiti grajski sin urno proti očetovi grajsini, hromiga vojska objame na cesti, ga pelje v Beligrad, ter mu je ljubi brat.

Tedaj, Slovenci, Slovenke! zapustite novi „zahvalim“ pa se raji zgrabim, ter se zopet poprimite in zvesto deržite stariga kersanskiga: „Bog lonaj!“

Jožef Krajnski.

Tretje letno naznanilo zastran misiona v srednji Afriki, ki je ravno zdaj tudi po naši škofii razposlano, se še posebej zahvali tistim dobrotnikom misiona, kateri so toliko ljubezni do ubozih zamurčikov skazali, in so sami toliko denarja vložili, de bi se po njih namenu zamurčiki odkupovali. Zares je to lep, Bogu gotovo dopadljiv namen! Pa, kakor tudi to naznanilo omeni, se to ne bo tako naglo zgoditi moglo, kakor gotovo vsi dobrotniki želé; ker je tacih blagih dobrotnikov veliko, kateri so posamezno toliko dali, de se bo za njih denar lahko en ali tudi več zamurčikov odkupilo, bi pa izreja, kar bo saj kakih 8 ali 10 let terpelo, vender tudi toliko stroškov pobrala, de bi misionu ne bilo mogoče izhajati, ko bi slehern dobrotnik za svojiga zamurčika tudi stroškov izreje ne prevzel; pa še tako ne bo kmalo za vse mogoče, ker v Hartumu še ni za toliko zamurčikov perpravljeno; tacih dobrotnikov pa je še čez 50, kar le iz „Danice“ vemo, akoravno jih je tudi drugod še nekaj.

Po „Danici“ smo vlani še posebej pobirali za odkupljenje zamurčika, kateri naj bi se imenoval: „Jožef Krajnski“. Tudi na to vižo se je toliko nabralo, de bi že s tem lahko več zamurčikov odku-

pili. Hvala Bogu in tudi dobrotnikom zato! — „Danica“ je že zadnjič povedala, de so gospod L. Jeran zamurčika seboj pripeljali, in mislijo, de bi bil ravno ta: „Jožef Krajnski“. Prav tako, ker tako bo naj več dobrotnikov to veselje imelo, namreč imeti svojiga zamurčika. Fantček, kateri bo toraj naš (kakor on sam na vprašanje: Čigav si? odgovori: „Vaš“), je viditi prav dobre glave, in Bog hotel! de bi ga bili vedno veseli vsi, katerikoli so že kaj pripomogli, ali pa še bodo, de bo pri nas izrejen. Mislim, de bo tudi vsim dobrotnikom všeč, če se ves tisti denar v izrejo našiga Jožefa oberne, kateri se je vlani po „Danici“ za odkupljenje „Krajnskiga Jožefa“ nabral. In to ravno je namen teh verstic. Ko bi pa kdo še posebej k izreji našiga Jožefa kaj pripomoci hotel, bi se utegnil z gospod L. Jeranam v Ljubljani zavoljo tega pogovoriti. — Z Bogam! Janez.

Razgled po kersanskim svetu.

Grafinja Albertina Coudenhove se je 22. maj. serpana usmiljenim sestram sv. Karola Boro-mejskiga v Pragi pridružila. Tir. Bl.

Častita Redenta Olivieri, predpostavljena sestram sv. Doroteje v Vičenci, se v odreji ženske mladosti in v strežbi ubozih bolnikov tako lepo obnaša, de so ji presvitli cesar 6. pret. mesca zlati križ s krono za zasluge podeliti blagovolili. Oestr. Schlb.

V Volšanah v Dačiški okrajini se je v god vnebovzetja Marije prečiste Device mladeneč J. M. očitno v naročje katoliške cerkve vernil. Pri sveti maši je z njim vred 120 bratov in sester neomadežaniga serca Marije Device k svetimu obhajilu z veliko pobožnostjo in v ta namen pristopilo, de bi se po njegovim zgledu na priprošnjo prečiste Device še več ubozih zmotencov v sveto cerkev vernilo. Hlas jedn. kat.

Časnik „Religio“ je naznanil, de so sv. oče kardinala Scitovsky-ga v Rim k posvetovanju velikih duhovnih pastirjev katoliške cerkve poklicali. Sl. Nov.

„Oest. Volksfr.“ je žalostno novico razglasil, de so prečastiti škof Jernej Bazanič na Kerškim otoku 23. vel. serp. zvečer po 4dnevni bolezni umerli.

V založbi Janeza Giontini-ta so za slovenske otročice prav pripravne molitevne bukvice z dovoljenjem visokočastitljiviga Ljubljanskiga škofijstva na svitlo prišle, ki imajo naslov: „Jezus, prijatelj otrok, ali, pustite priti k meni otročice!“ Obsegajo pa vsakdanje, mašne, spovedne, obhajilne in posebne molitve, litanije vsih svetnikov in Matere Božje, križev pot, cerkveno in šolske pesmi. Slovensina je prav čedna in umljiva, cena po darilsko vezanih le 15 krajcarjev.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Umerli so: gosp. Fr. Brenkuš, podfajmošter v pokoju, 27. vel. serpana v Mengišu v 60., Ljubenski fajmošter gosp. Fil. Grošel 30. vel. serpana v 81. in gosp. Fr. Jerančič v Udmatu 3. kimovec v 29. letu svoje starosti. — V pokoj se podati so dobili privoljenje: gosp. Jož. Globočnik, katehet v latinskih šolah; gosp. Jož. Rubesa, Vremški fajmošter in gosp. Mih. Peternel, Javorski podfajmošter. — Gosp. prof. Antonu Globočniku je izročn kersanski nauk tudi v nižjih gimnazijalnih razredih. — Podfara v Dolenjim Logu je podeljena odnotnimu oskerbniku gosp. Jak. Krašnatu. — Gosp. Karol Heidrich, novoposvečeni mašnik, pride za beneficiata v Moravce. —